960722-2

Tendence k vytvoření vydělené sféry, která by dokázala (alespoň na nějakou dobu) udržet odstup od ostatního „světa“ (rozumí se zejména nejbližšího, které je však zároveň z pouhého okolí přetvořeno resp. přeznačeno v „osvětí“) musí být chápána jako zároveň integrující a zároveň individuační (ve smyslu staršího dotazování na tzv. principium individuationis, ovšem ve zcela novém smyslu). Sjednocení, integrace tu je závislá na nalezení (či spíše vytvoření, ustavení) hloubky, hlubiny. Integrita celku je nemyslitelná bez úsilí o osamostatnění za pomoci distance. Problém tedy nelze zjednodušovat tím, že jej redukujeme na otázku sjednocování, tedy necháme stranou zásadně důležitý zápas o omezenování spojitostí a závislostí (zcela likvidovat je ovšem také nelze, neboť naprostá distance jakožto přerušení veškerých vztahů navenek znamená sebelikvidaci, smrt.

(Písek, 960722-2.)